

ת"פ 51210/10/17 - מדינת ישראל נגד ראמי אבו סוף

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 51210-10-17 מדינת ישראל נ' אבו סוף
בפני כבוד השופט הישם אבו שחאדה

בעניין: המאשימה - מדינת ישראל באמצעות עוה"ד
נטליה אוסטרובסקי

נגד

הנאשם - ראמי אבו סוף ע"י עוה"ד אסף טל

הכרעת דין

כתב האישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירה של הסעה שלא כדין של תושב זר לפי סעיף 12א(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב - 1952 (להלן: **חוק הכניסה לישראל**).

2. על פי עובדת כתב האישום, בתאריך 28.7.17, בשעה 12:14 או בסמוך לכך, בצומת הרחובות קרן היסוד והאורן בבאר יעקב, הסיע הנאשם ברכב בו נהג מסוג רנו (להלן: **הרכב**) את תושב האזור בשם אחמד רג'בי ששהה בישראל שלא כדין (להלן: **הנוסע**).

ההודאה ביסוד העובדתי

3. הנאשם הודה בעובדות כתב האישום ולכן אין מחלוקת שמתקיים היסוד העובדתי בעבירה של הסעה שלא כדין של תושב האזור, קרי "הסעה" ברכב של נוסע שהוא "תושב האזור" ואשר בעת ההסעה "לא החזיק בהיתר" שהייה כדין בישראל.

4. על כן, ראיות המאשימה שמוכיחות את היסוד העובדתי הוגשו בהסכמה (ראו: תעודות עובד ציבור ממשד הפנים, ת/1 ו- ת/2, ואשר לפיהם הנוסע הוא תושב חברון ולא החזיק במועד ההסעה בהיתר שהייה כדין בישראל וגם לא היה באותה עת צו שיפוטי המונע את גירושו מישראל; וכן תעודת עובר ציבור מהמנהל האזרחי באזור יהודה ושומרון שקובעת שלנוסע לא היה היתר שהייה בישראל, ת/3; דו"ח

הפעולה של השוטר שעייב את הרכב בו נהג הנאשם עם הנוסע, ת/4; וכן אמרות החוץ של הנאשם בהן הודה שנהג ברכב והסיע את הנוסע יחד עימו ברכב, ת/6 ו-ת/7).

הכפירה בהתקיימות היסוד הנפשי הנדרש

5. הנאשם טען שלא התקיים היסוד הנפשי הנדרש בעבירה של הסעה שלא כדין של תושב האזור, קרי לא ידע שהנוסע שהיה עימו ברכב הוא תושב האזור ולכן גם לא ידע שאין לו היתר שהיה כדין בישראל.

6. העבירה של הסעה שלא כדין של תושב זר הוגדרה בסעיף 12א(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל. בסעיף 12א(ה) לחוק האמור קיימת הגדרה של הביטוי "אזור" וגם של הביטוי "תושב זר", כדלקמן:

"12.א (ה) בפרק זה -

"אזור" - יהודה והשומרון וחבל עזה.

"תושב זר" - תושב האזור וכן כל אדם שנכנס לישראל דרך האזור, למעט ישראלי, כמשמעותו בחוק להארכת תוקפן של תקנות שעת חירום (יהודה והשומרון וחבל עזה - שיפוט בעבירות ועזרה משפטית) תשכ"ח - 1967.

7. הלכה פסוקה היא שהיסוד הנפשי בעבירה של הסעת תושב האזור שלא כדין הוא של "מודעות" לשתי עובדות מרכזיות: ראשית, הנוסע הוא תושב האזור; שנית, במועד ההסעה שהייתו בישראל הייתה שלא כדין. כמו כן, סוגיית המודעות כפופה לדוקטרינת "עצימת עיניים" לפי סעיף 20(ג)(1) לחוק העונשין התשל"ז - 1977, ואשר מורה כדלקמן:

"רואים אדם שחשד בדבר טיב ההתנהגות או בדבר אפשרות קיום הנסיבות כמי שהיה מודע להן, אם נמנע מלבררם"

ראו: ע"פ 3741/03 נאבולסי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 11.5.03) בהחלטתה של כבוד השופטת חיות (כתוארה דאז); רע"פ 10556/03 סעדיה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 19.12.04) פסקאות 7-5 להחלטתה של כבוד השופטת פרוקצ'יה).

8. יתר על כן, סעיף 13ב12 לחוק הכניסה לישראל מורה כדלקמן:

"13ב12. מי שעשה מעשה כאמור בסעיפים 12א(ג) או (ג),

עמוד 2

2ב12 או 3ב12, והוכחה מודעותו לכך שהלן, העובד,
הנוסע או הנוהג, לפי העניין, הוא תושב זר, עליו הראיה
שהמעשה נעשה באחת מאלה:

(1) לאחר שבדק שבידי התושב הזר מסמכים, שלפיהם הוא נכנס
לישראל כדין ויושב בה כדין, או לעניין העבירה לפי סעיף 12א(ג) -
מסמכים שלפיהם הוא רשאי לנהוג ברכב בישראל;

(2) בנסיבות שבהן הוא לא חשד שהתושב הזר נכנס לישראל שלא כדין,
שהוא יושב בה שלא כדין, או לעניין העבירה לפי סעיף 12א(ג) -
בנסיבות שבהן הוא לא חשד שהתושב הזר אינו רשאי לנהוג ברכב
בישראל."

(ההדגשות שלי - ה'א'ש')

9. סעיף 13ב12 לחוק הכניסה לישראל הוסף לחוק הכניסה לישראל בשנת 2016 מכוח חוק הכניסה
לישראל (תיקון מס' 26) התשע"ו - 2016 (ס"ח 2538, י' באדר ב' התשע"ו, 20.3.16 עמ' 630) אך
למעשה מדובר רק במספור מחדש של סעיף קודם בחוק הכניסה לישראל עם הוראות זהות והוא סעיף
12א(ד) לחוק הכניסה לישראל.

10. לגבי הוראת סעיף 12א(ד) לחוק הכניסה לישראל שכיום ממוספר כסעיף 13ב12 לאותו חוק, בית
המשפט העליון קבע את הדברים הבאים ב-רע"פ 2278/03 **אבו אחמד נ' מדינת ישראל** (פורסם
בנבו, 28.4.03):

" מן האמור לעיל, עולה כי אדם שאינו מכיר את הנוסע אותו הוא מעלה לרכב, אינו
פטור מן הצורך לבדוק את מסמכיו, אלא אם כן יש בידו להראות כי בנסיבות העניין,
ועליו הנטל להוכיח, לא חשד שמדובר בתושב זר, השוהה בישראל שלא כדין".

(ההדגשה שלי ה'א'ש')

11. בתי המשפט חזרו על ההלכה האמורה במספר רב של פסקי דין, ראו למשל: רע"פ 10056/03
סעדיה נגד מדינת ישראל (פורסם בנבו, 19.12.04); רע"פ 3741/03 **נאבולסי נגד מדינת ישראל**
(פורסם בנבו, 11.5.03); עפ"ג (מחוזי באר שבע) 13794-03-17 **מדינת ישראל נגד אלקואעין**
(פורסם בנבו, 3.5.17); עפ"ג (מחוזי חיפה) **מחאג'נה נגד מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 23.8.16).

12. במקרה שבפני הנאשם טען שהאירוע מושא כתב האישום התרחש לפי הסדר הכרונולוגי שלהלן (ראו בעניין זה: עדותו של הנאשם בבית המשפט, בפרוט' מיום 14.11.18, עמ' 7 ש'5-21 - עמ' 9 ש'7; אמרת החוץ של הנאשם, ת/7 ש' 2-8, 45-23; אמרת החוץ של הנאשם, ת/6 ש' 6-9):

א. השלב הראשון, העדר היכרות קודמת: לטענת הנאשם הוא עבד באתר בניה בבאר יעקב ונסע עם הרכב על מנת לקנות אוכל. לטענתו, אדם שאיננו מכיר כלל ביקש להצטרף אליו בנסיעה על מנת לקנות אוכל לעצמו והנאשם הסכים להסיעו.

ב. השלב השני, הנאשם ביקש לדעת היכן מתגורר הנוסע: לטענת הנאשם, במהלך הנסיעה, הוא ביקש לדעת מהנוסע מהיכן הוא והאחרון ענה שהוא תושב לוד ומתגורר ברחוב החשמונאים. באופן מקרי לחלוטין, כך לפי טענת הנאשם, מדובר באותו רחוב שהוא עצמו מתגורר בו ובאותה העיר.

ג. השלב השלישי, הנאשם ביקש מהנוסע להציג בפניו תעודה מזהה: לטענת הנאשם, הוא לא הסתפק בתשובתו של הנוסע לגבי מקום מגוריו וביקש לראות את תעודת הזהות שלו. כל זאת, כאשר הנסיעה ברכב ממשיכה.

ד. השלב הרביעי, הנוסע אינו מציג תעודה מזהה: הנוסע משיב לנאשם ששכח את תעודת הזהות בביתו. אף על פי כן, הנסיעה ממשיכה.

ה. השלב החמישי, עיכוב הרכב על ידי המשטרה: לטענת הנאשם, מרגע כניסתו של הנוסע לרכב ועד שעוכב הרכב על ידי המשטרה, מדובר בנסיעה קצרה שנמשכה דקה או דקה וחצי.

13. לדעתי, די בגרסת הנאשם על מנת לקבוע שהתקיים היסוד הנפשי בעבירה של הסעה של תושב האזור שלא כדין. ואבהיר:

א. לגבי השלב הראשון: כפי שהוסבר לעיל, בעת שנהג מעלה ברכבו אדם שאיננו מכיר ומסכים להסיעו, עליו להוכיח שבדק את המסמכים שברשותו של הנוסע על מנת לוודא שהנוסע אינו תושב האזור ששוהה בישראל שלא כדין, ואם אכן מדובר בתושב האזור יש לוודא שיש לו היתר שהייה כדין בישראל. הליך בדיקת המסמכים צריך להתבצע בטרם התחלת הנסיעה. ככל שאין מסמכים שמוכיחים שלא מדובר בתושב האזור או שמדובר בתושב האזור ואין לו אישור שהייה כדין, אסור להסיעו. ואם הנהג בכל זאת מסיע אותו מבלי שיוציג בפניו את המסמכים, כפי שקרה במקרה שבפני, קמה חזקה שבעובדה שהנאשם "עצם את עיניו" מהאפשרות שמדובר בתושב האזור שאינו מחזיק בהיתר שהייה כדין בישראל. די בשלב הראשון, על מנת לקבוע שהתקיים

היסוד הנפשי בעבירה של הסעה שלא כדין, דבר שמיתר את הצורך לבדוק את כל השלבים שבאו אחריו. אף על פי כן, ועל מנת שהתמונה תהיה מלאה בפני הקורא, אבחן את התקיימות היסוד הנפשי גם לאור שאר השלבים.

ב. לגבי השלב השני, השלישי והרביעי: במהלך הנסיעה, הנאשם ביקש מהנוסע להבהיר היכן הוא מתגורר. התשובה של הנוסע שהוא תושב לוד לא סיפקה את הנאשם וביקש לראות את תעודת הזהות שלו. ודוק, הנאשם העיד בבית המשפט שאינו נוהג לבקש את תעודת הזהות של כל נוסע שעולה עימו ברכב ואף על פי כן במקרה זה התעקש לראות אותה (פרוט' מיום 14.11.18, עמ' 8 ש' 32 - עמ' 9 ש' 7). הבקשה של הנאשם לראות את תעודת הזהות של הנוסע מלמדת שהתעורר אצל הנאשם חשד לגבי מעמדו של הנוסע בישראל ולעניין חוקיות שהייתו בה. משהתעורר החשד האמור, ולמרות זאת הנאשם המשיך בנסיעה, הדבר יוצר חזקה שבעובדה כי הנאשם "עצם את עיניו" מהאפשרות שמדובר בתושב האזור ששוהה בישראל שלא כדין. כאמור, לפתחו של הנאשם רובץ הנטל להפריך את החשד, אך את זאת לא עשה.

ג. לגבי השלב החמישי: במקרה שבפניי, הנאשם העלה נוסע שאינו מכיר לרכבו והסיע אותו וזאת מבלי לבדוק את מסמכיו. בהמשך, הנאשם הרגיש צורך לשאול את הנוסע על מקום מגוריו וביקש לראות את תעודת הזהות שלו ולא קיבל אותה. למרות זאת, עדיין המשיך בנסיעה. כידוע, עבירת ההסעה שלא כדין היא עבירה נמשכת. אילולא עוכב רכבו של הנאשם על ידי המשטרה, הוא היה ממשיך בנסיעתו והעבירה הנמשכת האמורה לא הייתה מופסקת מיוזמתו. למעשה, היסוד הנפשי של "מודעות", ולו בשל כך שהנאשם "עצם את עיניו" מהאפשרות שמדובר בתושב אזור ששוהה בישראל שלא כדין, התקיים לכל אורך הנסיעה, מתחילתה ועד סופה.

סוף דבר

14. לסיכום, הנני קובע כי התקיימו היסוד העובדתי והיסוד הנפשי בעבירה של הסעה שלא כדין. לפיכך, הנני מרשיע את הנאשם בביצוע עבירה של הסעה שלא כדין של תושב זר לפי סעיף 12א(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952.

ניתנה היום, ג' טבת תשע"ט, 11 דצמבר 2018, במעמד הצדדים.